

Σαίλ Μοχάμεντ

Ο Σαίλ Μοχάμεντ (Sail Mohamed Ameriane ben Amerzaine το πλήρες όνομά του) γεννήθηκε στις 14 Οκτωβρίου 1894 στο Tarbeit-Beni-Ouglis της περιοχής Berber Kabylie της Αλγερίας. Όπως πολλοί αλγερινοί πήγε ελάχιστα στο σχολείο. Οδηγός-μηχανικός αυτοκινήτων στο επάγγελμα, σε όλη του τη ζωή διψούσε για μόρφωση και κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες γι' αυτό. Από Βέρβερους μουσουλμάνος έγινε άθεος. Στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο τέθηκε υπό περιορισμό για ανυποταξία και έπειτα λιποτάχτησε από το γαλλικό στρατό. Οι συμπάθειές του για τον αναρχισμό είχαν ήδη αρχίσει να αναπτύσσονται. Στο τέλος του πολέμου, με την ανασυγκρότηση του αναρχικού κινήματος, έγινε μέλος της Union Anarchiste (UA – Αναρχικής Ένωσης).

Το 1923, με το φίλο του Sliman Κίουανε, τραγουδιστή, ίδρυσε την Επιτροπή Υπεράσπισης Γηγενών Αλγερινών. Στα πρώτα του άρθρα κατήγγειλε την ένδεια σε βάρος των αποικιοκρατούμενων άνθρωποι και την αποικιακή εκμετάλλευση γενικότερα. Έγινε εμπειρογνώμονας στα πολιτικά και άλλα ζητήματα της βόρειας Αφρικής. Οργάνωσε συνελεύσεις με αναρχικές ομάδες του 17ου διαμερίσματος του Παρισιού όπου μίλησε για την εκμετάλλευση σε βάρος των βορειοαφρικανών, στην αραβική και γαλλική γλώσσα.

Ο Σαίλ οργάνωσε μια αναρχική ομάδα στην περιοχή Aulnay-sous-bois και έγινε ένα από τα αποτελεσματικότερα και ενεργά στελέχη της. Το 1929, έγινε γραμματέας μιας νέας επιτροπής, της Αμυντικής Επιτροπής Αλγερινών Ενάντια στην Πρόκληση της Εκατονταετηρίδας (η Γαλλία προετοιμαζόταν να γιορτάσει στις 5 Ιουλίου 1830 τα 100 χρόνια κατάκτησης της Αλγερίας). Όλες οι τάσεις του αναρχικού κινήματος, η Αναρχική Ένωση (Union Anarchiste), η αναρχοσυνδικαλιστική Confederation Generale du Travail-Syndicaliste Revolutionnaire (CGT-SR) και ο Σύνδεσμος Φεντεραλιστών Αναρχικών (AFA-Association de Federalistes Anarchistes) κατήγγειλαν την «δολοφονική αποικιοκρατία, την αιματηρή μασκαράτα», με το σύνθημα «Πολιτισμός; Πρόοδος; Εμείς λέμε δολοφονία!» Μετά από αυτό, ο Σαίλ έγινε μέλος της CGT-SR στην οποία συγκρότησε τμήμα γηγενών αλγερινών.

Τον επόμενο χρόνο, με την αποικιακή έκθεση στο Παρίσι, το αναρχικό κίνημα ξεκίνησε και πάλι την εκστρατεία του ενάντια στην αποικιοκρατία και ο Σαίλ ήταν στην πρώτη γραμμή αυτής της προσπάθειας.

Τον Ιανουάριο του 1932 έγινε διευθυντής του περιοδικού «L'Eveil Sociale» («Κοινωνική Αφύπνιση»), «περιοδικό του λαού» όπως αυτοχαρακτηριζόταν. Μετά από ένα άρθρο του ενάντια στη στρατοκρατία κατηγορήθηκε για «πρόκληση των στρατιωτών σε ανυπακοή». Η οργάνωση Secours Rouge International (Κόκκινη Διεθνής Βοήθεια - μια οργάνωση της άμεσης επιρροής του Κομμουνιστικού Κόμματος), του προσέφερε την υποστήριξή της, την οποία όμως απέρριψε στο όνομα των θυμάτων του σταλινισμού.

Το 1934, η «Υπόθεση Sail Mohamed» ήρθε άμεσα στο προσκήνιο. Η διαδήλωση των φασιστικών και αντισημιτικών ενώσεων και ομάδων στις 6 Φεβρουαρίου 1934 είχε ως αποτέλεσμα αλυσιδωτές αντιδράσεις στο εργατικό κίνημα. Ο Σαίλ άρχισε να συγκεντρώνει όπλα που τα έκρυβε. Αλλά στις 3 Μαρτίου του ίδιου χρόνου συνελήφθη για «μεταφορά απαγορευμένων όπλων». Το εργατικό κίνημα προσέφερε την υποστήριξή τους, εκτός από το Κομμουνιστικό Κόμμα, το οποίο τον κατήγγειλε ως πράκτορα και προβοκάτορα. Καταδικασμένος σε έναν μήνα φυλάκιση και έπειτα σε άλλο ένα μήνα για «κατοχή μαχητικών όπλων» κατέληξε να εκτίσει τέσσερις μήνες στη φυλακή.

Μόλις απελευθερώθηκε ξανάρχισε τον αγώνα Το περιοδικό «L'Eveil Sociale» συγχωνεύτηκε με το «Terre Libre» («Ελεύθερη Χώρα» - μηνιαία εφημερίδα της Alliance Libre des anarchistes du Midi). Ο Σαίλ ήταν υπεύθυνος για την βορειοαφρικανική έκδοση του «Terre Libre».

Προσπάθησε να συγκροτήσει μια αναρχική ομάδα γηγενών αλγερινών, με διάφορες εκκλήσεις και καλέσματα στον αναρχικό Τύπο. Ταυτοχρόνως, συνέχισε να είναι ενεργό μέλος της Union Anarchiste.

Μετά το φρανκικό πραξικόπημα στην Ισπανία, πήρε μέρος στο τμήμα «Sebastian Faure», το γαλλόφωνο τμήμα της αναρχικής Φάλαγγας Ντουρρουτί και τον Σεπτέμβριο του 1936 αναδείχθηκε σε διοικητή του. Τον Νοέμβριο του 1936 πληγώθηκε στο χέρι και επέστρεψε στη Γαλλία, από όπου άρχισε να στέλνει πολλές επιστολές σε διάφορους, περιγράφοντας την κατάσταση του ισπανικού αναρχικού κινήματος. Όταν θεραπεύθηκε η πληγή του, συμμετείχε σε αρκετές συγκεντρώσεις σε όλη τη Γαλλία, που οργανώθηκαν από την Union Anarchiste για την Ισπανία. Αμέσως μετά την περιοδεία αυτή, συμμετείχε σε μια συνέλευση διαμαρτυρίας που οργανώθηκε από τους επαναστάτες του Παρισιού ενάντια στην απαγόρευση του περιοδικού «Etoile Nord Africaine» που εκδόθηκε από τον Messali Hadj καθώς και ενάντια στην καταστολή των διαδηλώσεων στην Τυνησία, η οποία είχε 16 νεκρούς.

Συνελήφθη ξανά, κατηγορούμενος για «πρόκληση στρατιωτών» και τον Δεκέμβριο του 1938 καταδικάστηκε σε 18 μήνες φυλάκιση.

Με την έναρξη του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, συνελήφθη εκ νέου και στάλθηκε σε ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης στο Riom. Η μεγάλη βιβλιοθήκη του διαλύθηκε μετά από μια επιδρομή. Δραπέτευσε από το Riom, έφτιαξε ψεύτικα προσωπικά ντοκουμέντα και δραστηριοποιήθηκε στην παρανομία στη διάρκεια της γερμανικής κατοχής. Από το 1944 εργάστηκε με άλλους για την ανασυγκρότηση του αναρχικού κινήματος.

Με την απελευθέρωση συγκρότησε ξανά την αναρχική ομάδα της περιοχής Aulnay-sous-bois και προσπάθησε να αναβαθμίσει την Επιτροπή Αλγερινών Αναρχικών. Στην εβδομαδιαία εφημερίδα της Αναρχικής Ομοσπονδίας (Federation Anarchiste) «Le Libertaire», ήταν υπεύθυνος για μια στήλη όπου έγραφε για την κατάσταση στην Αλγερία, ενώ έγραψε σχετική σειρά άρθρων.

Πέθανε τον Απρίλιο του 1953. Ο σύντροφος George Fontenis έκανε μια ομιλία εκ μέρους του αναρχικού κινήματος στην κηδεία του, στις 30 Απριλίου 1953.

* Το κείμενο αυτό δημοσιεύτηκε στο τεύχος 58 του περιοδικού «Organise» της βρετανικής Αναρχικής Ομοσπονδίας. Μετάφραση από το «Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης» στη Μελβούρνη στις 4 Οκτωβρίου 2005.

<http://ngnm.vrahokipos.net>